

## Arrest

nr. 232 646 van 14 februari 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 5 juni 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en wordt zij uit de rechten zoals vermeld in artikel 31,

eerste lid van het Strafwetboek ontzet voor de termijn van 5 jaar voor verkrachting van een meerderjarige en belaging.

1.4. Op 20 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal ) een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 30 januari 2019 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden hoofdgevangenisstraf van 16 maanden en een gevangenisstraf van 6 maanden en wordt zij uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek ontzet voor een termijn van 5 jaar daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan diefstal, met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen en aan diefstal en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen.

1.6. Op 4 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF  
(...)"**

*Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om volgende redenen :*

*Op 16.08.2012 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde voorde asielinstanties dat u 15.08.2012 in België aangekomen was. Dezelfde dag werd u onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij van de FOD Justitie aangezien u een niet-begeleide minderjarige was.*

*Op 11.03.2013 stelde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) ) vast dat u op basis van de elementen uit uw dossier niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kon worden erkend maar dat u wel in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.*

*Op 27.03.2013 werden instructies gegeven aan de stad Arendonk om u in te schrijven in het vreemdelingenregister en u een bewijs van inschrijving af te leveren daar u gemachtigd werd tot een verblijf van 12 maanden. Op 25.04.2013 werd u in het bezit gesteld van een A kaart. Uw verblijf werd telkens met 2 jaar verlengd. Op 22.08.2017 werd u gemachtigd tot onbepaald verblijf. Er werden instructies gegeven aan het gemeentebestuur van Antwerpen om u in het bezit te stellen van een B-kaart.*

*Op 13.01.2018 werd u aangehouden en op 14.01.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omwille van belaging en verkrachting op een meerderjarige.*

*Op 05.06.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting, gepleegd op een meerderjarige, door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer en met de omstandigheid dat de verkrachting werd voorafgegaan door of gepaard ging met opsluiting; aan verkrachting, gepleegd op een meerderjarige, door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan aanranding van de eerbaarheid, gepleegd op een meerderjarige, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list mogelijk of gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan belaging. Deze feiten pleegde u meermaals, op niet nader te bepalen data tussen 31.08.2017 en 13.01.2018.*

*Op 28.08.2018 werd het CGVS verzocht om de mogelijkheid van een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.*

Op 20.12.2018 nam het CGVS steunend op artikel 55/5/1 §2 1° van de Vreemdelingenwet de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus daar u een ernstig misdrijf gepleegd had in de zin van artikel 55/4, §1, c. Het CGVS stelde vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 21.12.2018.

Op 30.01.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden hoofdgevangenisstraf van 16 maanden en een gevangenisstraf van 6 maanden en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren (3 feiten); aan poging tot diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan diefstal (3 feiten) en aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen (meermaals op 01.08.2016). Deze feiten pleegde u tussen 19.04.2016 en 09.09.2017.

\*\*\*

De feiten waarvoor u veroordeeld bent op 05.06.2018 zijn bijzonder ernstig. Uit het vonnis blijkt dat u het slachtoffer meermaals verkracht heeft.

Daarbij heeft u misbruik gemaakt van de lichte verstandelijke beperking van het slachtoffer om uw daden op te dringen. De laatste keer sloot u haar op alvorens haar opnieuw te verkrachten. De dagen nadien bleef u haar bestoken met sms- en spraakberichten.

Uit het vonnis d.d. 05.06.2018 blijkt dat jullie na jullie kennismaking verschillende keren bij u of bij haar thuis afgesproken hebben. Op een afspraak bij haar thuis in september 2017 werd u handtastelijk. Ze zei daarop dat ze enkel vrienden wilde zijn en geen relatie met u wilde. U kon dit echter niet aanvaarden en trachtte haar te kussen, zij duwde u weg en uiteindelijk gebruikte u uw fysieke kracht om haar in de zetel te gooien en haar uit te kleden. Om te vermijden dat de burens haar geschreeuw zouden horen, hield u uw hand op haar mond. Vervolgens verkrachtte u haar. Nadien begon u te wenen en zou u zich verontschuldigd hebben. U bent vervolgens weggegaan. Mevrouw deed op dat moment nog geen aangifte van het gebeurde.

Jullie bleven elkaar berichten sturen. Eind november 2017 kwam mevrouw naar u thuis om u nogmaals duidelijk te maken dat ze enkel als vrienden met u wilde omgaan maar dat aanvaardde u niet. U deed plots de deur op slot, stak de sleutel in uw broekzak en u begon haar aan te raken. Toen zij dit niet wilde, werd u boos. U nam haar vast zodat ze niet meer kon bewegen en kleedde haar op brute wijze uit. U werd kwader en toonde uw vuisten. U legde haar op de grond en verkrachtte haar en zei dat u haar zou vermoorden als het niet lukte. Na de tweede keer kon ze wegkruipen in de zetel. Ze was doodsbang. Toen ze opstond en wilde vertrekken, nam u haar opnieuw vast en gooide haar op de matras in de woonkamer waar u haar een derde keer verkrachtte. Uiteindelijk kon ze ontsnappen.

Vervolgens bestookte u haar quasi dagelijks met video-oproepen, ingesproken berichten en geschreven WhatsApp-berichten, niettegenstaande ze u herhaaldelijk vroeg om hiermee te stoppen. Uw gemoed wisselde voortdurend. U schrok er niet voor terug om vulgaire en expliciete taal te gebruiken en haar uit te schelden voor "hoer". Ze vroeg u om te stoppen met het versturen van berichten maar u negeerde nogmaals haar verzoek. Ze zei bang voor u te zijn en wenste met u geen contact meer. Op 13.01.2018 legde mevrouw klacht neer tegen u en het is pas bij uitlezing van haar gsm dat naar voor kwam dat ze ook in september al een keer door u verkracht werd. Zelf had ze het tijdens haar eerste verhoor door de politie blijkbaar niet kunnen opbrengen ook over die feiten te spreken en had ze zich bijgevolg beperkt tot de feiten gepleegd eind november 2017 en de daarop volgende belaging.

U ontkende dat u het slachtoffer reeds in september 2017 verkrachtte. U betwistte de u ten laste gelegde feiten en verklaarde dat het slachtoffer niet reageerde toen u zei dat u seks met haar wilde. Het slachtoffer had volgens u ook niet gezegd dat u moest stoppen wanneer u haar broek uittrok. Toen ze toch tegenstribbelde, heeft u dit genegeerd. U was nochtans op de hoogte dat ze enkel een vriendschapsrelatie wilde. Een vriendschapsrelatie impliceert geen seksuele handelingen. U zocht enkel naar bevrediging van uw eigen seksuele driften zonder rekening te houden met het slachtoffer. Zij had u van meet af aan duidelijk gemaakt dat ze geen seksuele relatie met u wilde. U aanvaardde dit niet en u drong u op. U maakte schaamteloos misbruik van haar lichte verstandelijke beperking hetgeen haar extra kwetsbaar maakte voor uw toenaderingspogingen.

*Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. U heeft het slachtoffer herleid tot een object bestemd om uw seksuele driften te bevredigen. U hield er geen rekening mee dat het gewelddadig karakter van de feiten ongetwijfeld traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer zou hebben. U maakte misbruik van de kwetsbaarheid van het slachtoffer. Uw daden getuigen van een flagrant gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Aangezien u schijnbaar geen schuldinzicht hebt, u betwiste ter terechtzitting immers de feiten ondanks dat deze bewezen werden op grond van de resultaten van het onderzoek, is het niet onredelijk aan te nemen dat er kans op recidive bestaat. Tijdens het interview door het CGVS in het kader van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus dat plaatshad op 10.12.2018, kwam nogmaals naar voor dat u nog steeds meent niks verkeers gedaan te hebben: "Zo beperkt u zich louter tot het ontkennen van de feiten en herhaalt u steeds dat u zich niet schuldig gemaakt heeft aan verkrachting (CGVS, p. 4-5). Deze verklaringen kunnen evenwel de eerder gedane vaststellingen allerminst wijzigen en getuigen van een zeer ernstig gebrek aan schuldinzicht."*

*Bovendien was u niet aan uw proefstuk toe. Uit het vonnis van 30.01.2019 blijkt dat u op 01.08.2016 de grenzen van het fatsoen overtrad door drie meisjes in hun intieme delen te betasten. Uw seksuele driften had u toen al niet in bedwang en u hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van deze jonge meisjes.*

*Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een diepgaand misprijzen voor deze vrouwen. Het ontbreekt u aan elementair respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw slachtoffers. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om seksuele relaties te weigeren. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door geweld en intimidatie te gebruiken is onaanvaardbaar. Deze feiten tonen aan dat u niet volledig geïntegreerd bent in de Belgische samenleving waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. De maatschappij en jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren en niet inzien dat hun gedrag niet strookt met de geldende waarden.*

*U heeft daarnaast geen respect voor andermans eigendomsrechten. In het vonnis van 30.01.2019 is er sprake van verschillende diefstallen, met verzwarende omstandigheden. Zo gebruikte u geweld tegen een marktkramer. U sloeg hem en wierp hem tegen de grond om u de koopwaar toe te eigenen.*

*Samen met 2 anderen trachtte u een jonge vrouw haar reistas te ontvreemden. Het plegen van dergelijke diefstallen wakkert het onveiligheidsgevoel aan bij de bevolking en versterkt het wantrouwen tussen burgers. U ging bovendien aan de haal met kledingstukken uit de Zara en de C&A. Winkeldiefstallen en gauwdiefstallen zijn een ware plaag. Winkeldiefstallen brengen grote kosten mee voor de winkelketens die deze op hun beurt doorrekenen aan de reguliere klant.*

*Uit het "Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie" uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen op 01.02.2019 blijkt dat uw gedrag ook in de gevangenis te wensen over laat. Zo blijkt dat u uw werk in de gevangenis verloren bent omwille van agressie ten aanzien van een medegevangene, dat u agressief gedrag stelt en dat u bedreigingen uit tegen het personeel. Hoewel uw verblijf in de gevangenis u tot bezinning en inkeer moet brengen en u de gelegenheid biedt schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw crimineel verleden, volhardt u in onaangepast gedrag. Bovendien ontkent u nog steeds de ernst van de gepleegde feiten. U legt de verantwoordelijkheid nog steeds bij het slachtoffer. U trekt blijkbaar geen lessen uit uw veroordelingen noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.*

*De psychosociale dienst (hierna: PSD) van de gevangenis van Wortel is van oordeel dat u zwakbegaafd bent en lijdt aan een meervoudige problematiek. Er is sprake van een immature persoonlijkheidsstructuur met antisociale gedragskenmerken en gebrekkige sociale vaardigheden. Omwille van uw emotionele disregulatie en uw agressiepotentieel schat de PSD de kans op herval in het plegen van seksuele feiten en/of stalking en belaging, gemiddeld tot hoog in. Het recidivegevaar is permanent.*

*Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en*

*hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van straffbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*Op 26.03.2019 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen op grond van redenen van openbare orde, werd u uitleg over de procedure gegeven en werd u de kans geboden om uw mening te geven. U wenste alles met uw advocaat te bespreken alvorens het formulier hoorrecht met de migratiebegeleider in te vullen. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen.*

*U bezorgde de vragenlijst terug op 09.04.2019. Ook na de termijn van 15 dagen voegde uw advocaat en het CAW De Kempen nog documenten toe aan uw dossier.*

*In de vragenlijst die u invulde, met de hulp van uw trajectbegeleidster, verklaarde u dat uw taal Pashtoe en Nederlands is; dat u Nederlands kan lezen en schrijven; dat u eveneens Dari kan spreken; dat u sinds 2012 in België bent; dat u geen identiteitsdocumenten heeft; dat u voor u in de gevangenis belandde achtereenvolgens op verschillende adressen heeft gewoond (in het asielcentrum te Arendonk, in een studio onder begeleiding van vzw Cirkant, in Antwerpen in de Pijlstraat en op de Italiëlei 40) dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw vader reeds overleden is nog voor uw geboorte, dat uw moeder overleden is in 2017 en dat u niet weet waar uw gehandicapte broer, die bij uw moeder woonde, nu woont daar u geen contact meer heeft met hem, dat u niemand meer heeft in Afghanistan of elders; dat u school gelopen heeft in OKAN (2012-2013), in BUSO De Brem (2013-2014), in Kogeka Geel een DBSO kok (jan tot juni 2014), werken en leren bij CDO Noorderkempen (keukentechnieken van 2014-2015), Nederlandse les NTA/NT2 (2014-2015), Nederlandse les NT2 (2018-2019), bakkersopleiding door EDU Kempen (2018-2019); dat u gewerkt heeft als inpakker bij Sunlight te Beerse (2013), als autowasser (2015-2016), als afwasser (2016-2017), bij de groendienst-art 60 OCMW tewerkstelling (2017); dat u nooit in uw land van herkomst hebt gewerkt aangezien u toen minderjarig was.*

*Als redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land haalt u aan : dat u niemand meer heeft in Afghanistan, dat u 14 jaar was toen u wegvlochtte uit uw land, dat u steeds in Shatalak heeft gewoond en nog nooit in Jalalabad bent geweest, dat u in Jalalabad niemand kent, er bij niemand terecht zou kunnen en u zou er helemaal alleen op straat belanden, dat u er geen huis heeft en dat er geen opvang is in Afghanistan, dat u bang bent dat men er u niet meer als een echte moslim zal beschouwen daar u hier in België geholpen bent geweest door westerse organisaties, u bent bang dat ze u als een verrader zullen beschouwen, dat u eveneens doodsbang bent van uw nonkel die u zal weten te vinden en als u niet doet wat hij wil zal hij u zeker vermoorden, dat u zich thuis voelt in België, dat u zich hier welkom voelt en hier geholpen bent geweest, dat u zich in Afghanistan verloren zult voelen en zich niet meer zal kunnen aanpassen aan de cultuur, dat u daar absoluut geen toekomst heeft en dat u echt niet terug kan naar Afghanistan.*

*Uw advocaat stuurde volgende documenten op : Inschrijvingsformulieren voor het schooljaar 2018-2019 van uw opleiding tot bakker in de gevangenis van Wortel, Inschrijvingsformulieren voor het schooljaar 2018-2019 van uw opleiding Nederlands als tweede taal, 2 Deelcertificaat van de opleiding Nederlands als tweede taal, een overzicht van uw schoolopleidingen (1 jaar technisch onderwijs en 1 jaar bijzonder onderwijs), Inschrijving bij de RVA-dienst, een overzicht van het schooljaar 2013/2014, inschrijvingsformulier voor cursus Nederlands voor anderstaligen schooljaar 2013-2014 en het schooljaar 2014-2015, een deelcertificaat NT2, arbeidsovereenkomst voor student opgemaakt voor de periode 15.07.2016 - 15.09.2016, een arbeidsovereenkomst als arbeider in een carwash te Wilrijk voor een onbekende periode, een overzichts fiche van Partena vzw, een tewerkstellingsattest (art 21 wet 3 juli 1978) en een arbeidsovereenkomst van de BVBA Kaukonahua voor de periode 18.11.2016 tot 17.02.2017 als afwasser, inschrijvingsformulier (C4) van de RVA, uw curriculum vitae, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor arbeiders in een voltijds stelsel (OCMW tewerkstelling), een tewerkstellingsattest van de BVBA Green Plus voor de periode 03.04.2017 -*

30.05.2017 als autowasser, inschrijvingsformulier (C4) van de RVA. Op 23.04.2019 stuurde VZW Cirkant (jeugdzorg) een document op waaruit blijkt dat u er begeleid werd voor de periode van 05.12.2013 tot 31.12.2014. Op 20.05.2019 stuurde uw advocaat een getuigenis van uw begeleidster van het CLB-Kempen en de resultaten van een cognitieve vaardigheidstest en een intelligentietest afgenomen in 2012 en 2013. Het CAW De Kempen voegde op 11.07.2019 nog drie deelcertificaten toe van opleidingen behaald in de gevangenis(werk zoek, dieetproducten bakkerij, specialiteiten gerezen bladerdeeg).

\*\*\*

*In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die werd begaan of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met het land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.*

\*\*\*

*In de vragenlijst die u invulde met de hulp van uw trajectbegeleidster, verklaarde u dat geen familie heeft in België. U stelde geen duurzame relatie of kinderen te hebben in het Rijk.*

\*\*\*

*U kwam als minderjarige op 15.08.2012 in België aan en u diende een dag later een asielaanvraag in, u was toen ongeveer 15 jaar oud. U werd onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij van de FOD Justitie omwille van uw minderjarigheid. U verbleef in het Opvangcentrum te Arendonk tijdens de behandeling van uw asielaanvraag. U volgde Nederlandse taallessen. Vervolgens liep u 4 maanden school in het bijzonder onderwijs, daarna kon u overschakelen naar het deeltijds onderwijs en u volgde extra Nederlandse lessen. Vzw Cirkant begeleidde u tijdens uw schooltraject en toen u zelfstandig ging wonen in Turnhout. U besliste om naar Antwerpen te verhuizen en uw begeleidster zorgde ervoor dat u steun kreeg van het OCMW en het PSC. U bent intussen 22 jaar oud, verblijft ruim 7 jaar in België, werd in die periode reeds tweemaal correctioneel veroordeeld voor ernstige feiten, werd tot tweemaal toe voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en verblijft sinds 14.01.2018 in de gevangenis.*

*Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. Het is immers begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. U kwam op jonge leeftijd in België aan, heeft hier school gelopen en heeft hier gewerkt. Volgens artikel 8, tweede lid, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) wordt een inmenging in het privéleven echter toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom uw gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Er ligt geen immers enkel stuk voor waaruit het tegendeel blijkt. Integratie is ruimer dan het ijverig leren van de taal en het verrichten van arbeid op het grondgebied, integratie veronderstelt ook dat u de Belgische normen en waarden respecteert. De Administratie meent dat er vragen kunnen worden gesteld met betrekking tot uw wil om werkelijk te integreren in de Belgische samenleving daar u door uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, meermaals bepaalde fundamentele waarden, zoals respect voor vrouwen, heeft miskend.*

*Dat u een scholing volgde in België is inherent aan de jonge leeftijd waarop u hier aankwam. Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn trouwens verplicht een inburgeringstraject te volgen.*

*Wat uw werkverleden betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u verschillende keren kort officieel tewerkgesteld bent geweest. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Volgens uw begeleidster bij vzw Cirkant raakte u bij momenten gefrustreerd omdat het vinden van werk moeizaam ging. Uw economische binding met België is dan ook miniem. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en werk (keukenmedewerker, autowasser, afwasser, inpakker) in België hebt opgepikt, zijn voor u een meerwaarde ook al is het niet met zekerheid geweten of u deze vaardigheden in uw thuisland zal kunnen benutten. U blijkt handig te zijn in het uitvoeren van eenvoudige klussen hetgeen u ten alle tijden en overal 'inzetbaar' maakt om aan de slag te gaan.*

*Het is opmerkelijk dat u sinds uw opsluiting op 14.01.2018 nog geen bezoek kreeg van vrienden, er werd zelfs geen enkele vriend op de lijst 'toegelaten bezoek' ingeschreven.*

*Hoe dan ook, de contacten met eventuele vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in Afghanistan of elders.*

*U heeft het grootste deel van uw leven doorgebracht in Afghanistan, u bent daar opgegroeid en u gaf zelf aan zowel Pasjtoe als Dari te spreken. Hierdoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook nog andere banden dan uw nationaliteit heeft met Afghanistan.*

*U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat uw moeder zou gestorven zijn in 2017, dat u geen nieuws heeft over uw mindervalide broer en dus niet weet waar hij verblijft. U geeft geen enkel bewijs om deze beweringen te staven. Mocht het zo zijn dat u bericht kreeg van het overlijden van uw moeder dan is het opmerkelijk dat u via datzelfde communicatiekanaal geen weet zou hebben over het verblijf van uw broer. Volgens verklaringen die u op 13.01.2013 aflegde voor de asielinstanties, werd uw reis naar België geregeld door D. (...), die een broer van uw moeder zou zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat deze oom overleden is of plots niet meer bereid zou zijn u verder te helpen wanneer u terug zou komen naar Afghanistan. Gezien u in het verleden reeds ongeloofwaardige verklaringen aflegde (zie o.a. beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 20.12.2018), kan er niet zonder meer aangenomen worden dat de bewering dat u niemand meer zou hebben die u kan helpen in Afghanistan waarachtig is. Indien u werkelijk geen contact onderhouden zou hebben met uw vrienden en (verre) familie in Afghanistan is dit te wijten aan uw persoonlijke keuze en dit betekent niet noodzakelijkerwijze dat de contacten niet hersteld zouden kunnen worden. Hoe dan ook bent u inmiddels ouder en uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.*

*Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Afghanistan ook al zegt u dat u er zich niet meer zal kunnen aanpassen. De herintegratie in uw moederland zal afhangen van de mate waarin u zelf bereid bent om u aan te passen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen die u niet vreemd zijn. U maakt op geen enkele concrete manier duidelijk dat uw verblijf in Europa van u een verwesterde man zou hebben gemaakt. U vreest als een slechte moslim beschouwt te worden door uw langgenoten omdat u geholpen bent geweest door Westerse organisaties. Ter ondersteuning van uw beweringen refereert uw advocaat naar een rapport van Asylas van augustus 2017 waarin de problemen van terugkeerders worden beschreven : "Naast het stigma en de schaamte omdat de schulden die gemaakt werden om het migratieproject te financieren niet werd ingelost, vraagt de Afgaanse gemeenschap zich af of de persoon die terugkeert niet besmet is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit heeft tot gevolg dat terugkeerders uitgesloten en gediscrimineerd worden. "Dit betekent echter niet dat de facto zo is voor elke verwesterde jongeman. In uw geval moet deze zogenaamde "verwestering" in het licht van de gepleegde feiten ernstig gerelativeerd worden. Daar waar in onze westerse maatschappijen respect voor vrouwen een elementaire morele waarde is, heeft u deze waarde flagrant geschonden. U heeft zich gepermitteerd om vrouwen intiem te betasten, aan te randen en te verkrachten. Dit gedrag is ontoelaatbaar en toont overduidelijk dat u deze fundamentele westerse waarde niet geïntegreerd heeft.*

*Op 20.12.2018 nam het CGVS de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus daar u een ernstig misdrijf gepleegd had in de zin van artikel 55/4, §1, c. Het CGVS stelde vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.*

*U bent afkomstig van Shalatak. Na grondig en individueel onderzoek heeft het CGVS geoordeeld dat u zich kan onttrekken aan de bedreiging van uw leven/persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, door u in Jalalabad te vestigen daar deze stad voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief betekent. Uw advocaat betwist deze zienswijze (zie schrijven d.d. 28.01.2019 en 8/9.04.2019). U zou er niemand kennen en geen familie hebben, u zou er nog nooit geweest zijn en u zou er niet over een netwerk beschikken.*

*Uit een grondige analyse (UNHCR Eligibility Guidelines for accessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30.08.2018 en de EASO Country Guidance note : Afghanistan van mei 2018) van de veiligheidssituatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan onder controle van de Afghaanse overheid, die de 'insurgents' in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Bovendien wordt eveneens vastgesteld volgens de rapporten van COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalabad van 20 februari 2018; EASO Country Of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation-update- mei 2018, dat het geweld voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel. Daarbij worden voornamelijk high profile - doelwitten gevisieerd, inzonderheid overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid. Hoewel het geweld doelgericht van aard is, valt het niet uit te sluiten dat burgers gewond of gedood worden. Na grondige analyse concludeert het CGVS dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat elke burger het risico loopt om gedood of gewond te raken.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u, door uw persoonlijke omstandigheden, het doelwit zou zijn van willekeurig geweld in Jalalabad. Ook het CGVS heeft geen elementen die erop wijzen dat u persoonlijk zou gevisieerd worden waardoor u een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van geweld in Jalalabad.*

*Uit de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 blijkt dat Jalalabad als intern vluchteralternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht wordt.*

*Uw advocaat verwijst eveneens naar de moeilijke socio-economische situatie in Jalalabad. In de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 wordt evenwel gesteld dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien is het loutere feit dat u na terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met een socio-economische situatie die beduidend slechter is dan deze in België, op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.*

*U bent een 22- jarige man en op die leeftijd wordt u in staat geacht om u te kunnen handhaven in uw moederland zelfs indien de banden met uw herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van uw verblijf in België. Men kan niet om de vaststelling heen dat u er niet voor terugschrok om als minderjarige uw land te verlaten om naar Europa te reizen. Bovendien was u reeds op 12 jarige leeftijd zelfstandige verkoper van voedingsproducten (zie uw CV). Het feit dat u beperkte mentale capaciteiten heeft, met name een beperkte intelligentie die blijkt uit een door u voorgelegde intelligentietest en cognitieve vaardigheidstest, heeft u in het verleden niet verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en uw land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land. U beschikte toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid. Deze kwaliteiten zullen u van nut zijn wanneer u terugkeert naar uw moederland. Er kan er dan ook van uitgegaan worden dat, gezien uw leeftijd nu, u in de mogelijkheid bent om als zelfstandige jongeman uw leven opnieuw vorm te geven en u te integreren in de cultuur die u eigen is. U kan, indien nodig, beroep doen op het Europese project ERRIN om uw leven opnieuw vorm te geven. Dit project kan u helpen op diverse wijze (medisch, scholing ..) afhankelijk van uw noden. Het budget waarover u kan beschikken en de juiste doorverwijzing kan een aanzet zijn om een nieuwe start te maken.*

*Uw vrees om de reactie van uw nonkel bij uw terugkeer is gebaseerd op veronderstellingen maar is geen vaststaand feit. U heeft dit element trouwens ook bij het CGVS aangehaald en er werd aan deze bewering geen geloof gehecht. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.*

*Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.*

*Hoe dan ook zal bij vrijstelling door Justitie de situatie in Afghanistan opnieuw geanalyseerd worden alvorens u, al dan niet vrijwillig, gerepatrieerd zou worden.*

\*\*\*

*U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.*

*Niettegenstaande de opleidingen, tewerkstellingen en sociale begeleidingen die u in België genoten heeft, bent u er niet in geslaagd om u te schikken naar de geldende rechtsregels en de waarden en normen van deze maatschappij. Naast het plegen van diefstallen heeft u een totaal gebrek aan respect voor vrouwen geëtaleerd door uw driften niet onder controle te houden. Uw gedrag is maatschappelijk onaanvaardbaar en betekent een ernstige aanslag op de openbare orde. De maatschappij heeft het recht en de plicht om zich te beschermen tegen individuen zoals u. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijk maken.*

\*\*\*

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 23 en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*"1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat stelt: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde*

*tand die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”*

*Artikel 23 van de vreemdelingenwet voorziet:*

*“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.*

*Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.*

*Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”*

*Op basis van deze bepaling moest verwerende partij in casu dus o.a. rekening houden met het ontbreken van banden van verzoeker met Afghanistan, met verzoekers leeftijd (momenteel 23 en minderjarig bij binnenkomst in België) en met de gevolgen van de beëindiging van het verblijf voor verzoeker.*

*De bestreden beslissing stelt dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad. Hoewel verwerende partij hiertoe niet verplicht is, heeft zij het advies van het CGVS in dit kader gevolgd.*

*Het concept “intern vluchtalternatief” (IVA) vindt zijn juridische grondslag in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:*

*“§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*

*b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

*en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

*Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”*

*Artikel 48/5, §3 Vw. vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn. Dit artikel bepaalt:*

*“1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of*

*b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

*2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken”*

Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn vereist dus dat er rekening dient gehouden te worden met de algemene en individuele omstandigheden zoals ze uiteengezet worden in artikel 4 van die richtlijn en ook dat er door de lidstaten daartoe nauwkeurige en actuele informatie wordt vergaard uit relevante bronnen.

De individuele en algemene omstandigheden die in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn worden uiteengezet zijn:

- de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient
- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast
- de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade.

Uit deze bepalingen volgt o.a. dat het onderzoek naar een IVA moet gebeuren op basis van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming en op basis van de algemene omstandigheden in dat deel van het herkomstland, d.i. actuele, objectieve landeninformatie over de situatie in de regio van het voorgestelde IVA.

De bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA ligt, overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR, bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker:

*“34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned.” (stuk 4, p.8)*

In casu heeft verwerende partij echter onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, met name zijn zwakbegaafdheid en zijn gepercipieerde verwestering. Bovendien heeft verwerende partij zich gebaseerd op gedateerde landeninformatie, waardoor zij geen correcte en actuele analyse heeft gemaakt van de situatie in het land van herkomst, en hanteert verwerende partij verkeerde maatstaven om te besluiten dat er een IVA zou bestaan.

2. Ten eerste is de bestreden beslissing niet gebaseerd op een onderzoek van de actuele situatie in verzoekers land van herkomst en biedt verwerende partij geen garantie dat verzoeker niet zal onderworpen aan een schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing verwijst louter en alleen naar het advies dat het CGVS op 20 december 2018 gaf, maar houdt geen rekening met de meer actuele informatie die door verzoekers raadsman werd toegevoegd.

Om het IVA Jalalabad toe te passen, verwijst verwerende partij in de eerste plaats naar de EASO Country Guidance Nota, die stelt dat Jalalabad als intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk geacht wordt voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen. Echter, de UNHCR richtlijnen van augustus 2018, waarnaar verzoekers raadsman verwees en die recenter zijn, stellen dat een intern vluchtalternatief enkel voorhanden is wanneer een aantal criteria cumulatief vervuld zijn.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing wel naar de UNHCR richtlijnen van augustus 2018 en stelt zij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verschilt op het platteland en de steden, maar zegt de bestreden beslissing niets over de recente toename van IDP's in de grote steden en de verslechtering van de socio-economische situatie, zoals aangehaald door verzoekers raadsman, (stuk 2)

De bestreden beslissing stelt: “Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. Hoe dan ook zal bij vrijstelling door Justitie de situatie in Afghanistan opnieuw geanalyseerd worden alvorens u, al dan niet vrijwillig, gerepatriëerd zou worden.”

*Echter, hiermee heeft verzoeker geen enkele garantie dat een eventuele verwijdering niet in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft immers geen enkele garantie dat deze nieuwe evaluatie van de situatie in Afghanistan in de vorm van een aanvechtbare beslissing zal gebeuren.*

*De noodzaak aan een voorafgaand en grondig onderzoek bij een eventuele beslissing tot verwijdering vloeit voort uit artikel 3 juncto 13 EVRM.*

*Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

*Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijk het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.*

*Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de overheid kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).*

*Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat de overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).*

*Dat een grondig en voorafgaand onderzoek onder artikel 3 EVRM noodzakelijk is, is ook vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zie o.a. RvV 22 maart 2018 nr. 201 546:*

*"De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. "*

*Omdat geen enkele garantie wordt geboden dat verzoeker een rechtsmiddel zal hebben tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, heeft verzoeker geen daadwerkelijk rechtsmiddel en is ook artikel 13 EVRM geschonden.*

### **3. Ten tweede hanteert verwerende partij juridisch foutieve maatstaven ter beoordeling van het IVA.**

*De bestreden beslissing stelt: "Uw advocaat verwijst eveneens naar de moeilijke socio-economische situatie in Jalalabad. In de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 wordt evenwel gesteld dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot die categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien is het loutere feit dat u na terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met een socio-economische situatie die beduidend slechter is dan deze in België, op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken."*

*Echter, er moet in casu niet worden onderzocht of verzoeker bij vestiging in Jalalabad een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een schending die strijdig is met artikel 3 EVRM. Er moet in tegendeel worden onderzocht of het intern vestigingsalternatief redelijk is. In dit kader zijn de socio-economische omstandigheden in Jalalabad belangrijk. Het is ook in het kader van het onderzoek naar het redelijk karakter van het IVA, dat verzoekers raadsman hierover informatie toevoegde aan het dossier van verzoeker, (stuk 2) Verzoekers raadsman heeft niet geargumenteed dat de socio-*

economische omstandigheden in Jalalabad van die aard zijn dat verzoeker er zich zou bevinden in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM en verzoekers raadsman heeft evenmin gesteld dat de socio-economische situatie in Jalalabad alleen maar slechter is dan in België. Verzoekers raadsman heeft, in overeenstemming met bovenstaande wettelijke bepalingen en met de richtlijnen van het UNHCR, geargumenteed dat de socio-economische omstandigheden in Jalalabad van die aard zijn dat een IVA voor verzoeker niet redelijk is.

In de meest recente richtlijnen over Afghanistan van 30 augustus 2018 stelt het UNHCR de volgende voorwaarden vooraleer men over een redelijk intern vestigingsalternatief kan spreken:

*“For a proposed IFA/IRA to be reasonable, the applicant must be able to exercise his or her basic human rights in the area of relocation, and the applicant must have possibilities for economic survival in dignified conditions. In this regard, the assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:*

*(i) access to shelter in the proposed area of relocation;*

*(ii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, health care and education;*

*(iii) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; or in the case of applicants who cannot be expected to provide for their own livelihood (for example elderly applicants), proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living.”*

*(UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.htm> (stuk 5)*

Bij de beoordeling van de mogelijkheid tot IVA, moet dus niet enkel de veiligheidssituatie worden geanalyseerd, maar ook de socio-economische situatie. De instanties moeten nagaan of verzoeker in staat zal zijn om in menswaardige omstandigheden te overleven. Concreet moet worden aangetoond dat de betrokkene toegang zal hebben tot huisvesting, basisvoorzieningen zoals drinkwater, sanitaire infrastructuur, gezondheidszorg en onderwijs en in staat zal zijn om een inkomen te vergaren dat hem toelaat een voldoende levensstandaard te hebben.

Deze vereisten voor het onderzoek en bewijslast moeten worden gerespecteerd door de “decision-maker”. Aangezien het CGVS slechts een niet-bindend advies verstrekt, is ook verwerende partij “decision-maker” en verplicht de bovenstaande criteria te respecteren.

In casu heeft verwerende partij dit niet gedaan.

Verwerende partij miskent ook de bewijslast die op haar rust. Zoals verzoekers raadsman expliciet opmerkte in de brief van januari 2018 en zoals hierboven hernomen, ligt de bewijslast voor een IVA bij de instanties en niet bij verzoeker. Toch stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van het overlijden van zijn moeder, van het feit dat hij geen nieuws heeft van zijn mindervalide broer en van het feit dat zijn oom hem niet zou kunnen helpen. Verwerende partij stelt - puur hypothetisch en zonder enige objectieve basis - dat de contacten hersteld zouden kunnen worden en dat verzoeker in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Hiermee legt verwerende partij de bewijslast bij verzoeker, terwijl de relevantie UNHCR richtlijnen stellen dat de bewijslast bij de instanties ligt.

Dat verwerende partij niet voldoet aan de bewijslast die op haar rust, wordt bevestigd door het feit dat zij verwijst naar het ERRIN project dat verzoeker zou kunnen helpen om zijn leven in Afghanistan vorm te geven. Verwerende partij heeft niet aangetoond dat verzoeker, met strafblad en na intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, in aanmerking komt en laat dus na om concreet te bewijzen welke steun ERRIN kan geven en of verzoeker in aanmerking komt voor dit project. Hoe dan ook is de verwijzing naar dit project onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker, in zijn persoonlijke omstandigheden, zich kan vestigen in Jalalabad.

4. Ten derde houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met verzoekers zwakbegaafdheid.

*Uit medische testen blijkt dat verzoeker “zeer zwakbegaafd” is. Verzoeker onderging een cognitieve vaardigheidstest en een intelligentiebepaling en behaalde voor beide testen een zeer lage score. Verzoeker legde het bewijs voor aan verwerende partij, (stuk 3)*

*Zoals verzoekers raadsman al uitlegde in de brief van 28 januari 2018, speelt de zwakbegaafdheid van verzoeker een rol bij de beoordeling van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan en de bepaling van een IVA. Dit maakt immers een persoonlijke omstandigheid uit in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.*

*Omdat verzoeker zwakbegaafd is, kan immers van hem niet worden verwacht dat hij dezelfde capaciteiten heeft dan een normaal begaafde persoon om contacten te leggen bij terugkeer naar een voor hem vreemde stad in Afghanistan, om een netwerk uit te bouwen, om werk en huisvesting te vinden.*

*Nochtans heeft verwerende partij er geen rekening mee gehouden.*

*De bestreden beslissing stelt dat “uit de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 blijkt dat Jalalabad als intern vluchtalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht wordt.*

*Uw advocaat verwijst eveneens naar de moeilijke socio-economische situatie in Jalalabad. In de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 wordt gesteld dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorie behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.”*

*Over verzoekers zwakbegaafdheid beperkt verwerende partij zich tot de vaststelling dat het hem “in het verleden niet heeft verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en uw land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land. U beschikte toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid Deze kwaliteiten zullen u van nut zijn wanneer u terugkeert naar uw moederland. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat, gezien uw leeftijd nu, u in de mogelijkheid bent om als zelfstandige jongeman uw leven opnieuw vorm te geven en u te integreren in de cultuur die u eigen is.”*

*Echter, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoeker geen werkervaring in Afghanistan. Op vraag 14 in de vragenlijst “heeft u reeds gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België?”, antwoordde verzoeker negatief en verduidelijkte dat hij minderjarig was toen hij naar België kwam. Ook uit de verklaringen van verzoeker aan het CGVS blijkt niet dat hij gewerkt zou hebben als verkoper, (gehoorverslag CGVS 28/02/2013 en 10/12/2018)*

*Mocht verwerende partij toch enige aanwijzing hebben dat verzoeker in het verleden in Afghanistan heeft gewerkt, verwijst ze in elk geval naar een situatie in het verleden, die absoluut niet de situatie is waarin hij terecht zou komen bij een huidige terugkeer naar Jalalabad. Immers, dat verzoeker in het verleden voedingsproducten zou hebben en het land kon verlaten, was toen hij nog in zijn geboortedorp Shalatak verbleef, een netwerk had en de steun van zijn familie. Bovendien was hij minderjarig. Kinderarbeid benoemen als meerwaarde, is hoe dan ook twijfelachtig.*

*In Jalalabad zal verzoeker volledig op zichzelf aangewezen zijn. Immers, zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker geen enkele band met Jalalabad. Hij heeft er nog nooit verbleven, heeft er geen enkel familielid of ander netwerk.*

*Recent nog kende Uw Raad het statuut van subsidiaire bescherming toe aan een Afghaanse onderdaan die geen netwerk had in Jalalabad. (RvV nr. 222 799 van 18 juni 2019) Dit bewijst het belang van het hebben van een netwerk, zelfs voor normaal begaafde personen.*

*Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar verzoekers leeftijd en stelt dat hij als 22-jarige man geacht wordt om zich te kunnen handhaven in zijn moederland en zelfstandig te leven. Echter, in casu kan niet zonder meer gewezen worden op verzoekers leeftijd zonder verzoekers beperking hierbij in rekening te brengen. Zijn mentale achterstand maakt dat hij niet de capaciteiten heeft van iemand anders van zijn leeftijd.*

Echter, hoewel deze EASO Country Guidance Nota intussen gedateerd is (zie hierboven), moet worden benadrukt dat de categorieën waarnaar deze nota refereert en voor wie een IVA redelijk zou moeten worden geacht, alleenstaande mannen zijn zonder bijkomende kwetsbaarheden.

EASO stelt: *“In summary, it could be substantiated that IPA in the cities of Kabul, Herat and Mazar-e Sharif would be reasonable for single adult men and married couples without children, who have no additional vulnerabilities, even if they do not have a support network. In order to ensure their basic needs, such as food, shelter and hygiene, other profiles of applicants would in general need a support network in the area of potential IPA. However, additional individual circumstances may be relevant to take into account when assessing the reasonableness of IPA.”* (EASO Country Guidance Note juni 2018, p. 106.)

EASO stelt uitdrukkelijk dat bepaalde kwetsbaarheden, zoals een mentale achterstand, kunnen betekenen dat een netwerk wél vereist is opdat een IVA redelijk zou zijn:

*“For those with disabilities, access to basic subsistence such as through employment would be further limited.”* (p.106)

*“The background of the applicant, their level of education and available financial means can be taken into account when assessing the reasonableness of IPA and in particular the access of the applicant to means of basic subsistence.”* (p.106)

Verzoeker kan dus niet worden beschouwd als een ‘normale’ alleenstaande man die behoort tot de categorie waarop EASO doelt voor wie een IVA redelijk wordt geacht zonder dat een netwerk voorhanden is. Verzoeker vertoont een bijzondere kwetsbaarheid waarmee rekening moet worden gehouden. Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte was, heeft zij dit niet gedaan.

Ook andere objectieve landeninformatie toont aan dat personen met een mentale achterstand riskeren te worden uitgesloten in Afghanistan en dat zij niet kunnen rekenen op de steun van de Afghaanse maatschappij. Zij zijn afhankelijk van de steun van de familie, die voor verzoeker niet aanwezig is. Mentale achterstand leidt tot stigma en discriminatie in Afghanistan:

*“Persons with intellectual disabilities, mental health problems, in addition to being deprived of government social services, they are also deprived of the kindness of their family and community.”* (stuk 6)

*“Those who have mental health problems face a double punishment: not only are they lonely, they also suffer from mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems.*

*Returnees suffering from mental health disorders can sometimes be abandoned by their families: shame is often associated with mental health troubles as disorders are thought to be the result of demons (djinn) that have taken over an individual. As a result, some families chase the family member suffering from mental health issues or lead him to be chained in front of a shrine. Others are left to beg in the streets. In such circumstances, returnees become extremely vulnerable, as not only do they suffer from mental health issues; they are also unable to provide for themselves. They then become prey for drug traffic, prostitution, human smugglers, warlords or the Taliban.’* (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)” (stuk 7)

*“Trani, Jean-Francois / Kuhlberg, Jill / Cannings, Timothy / Chakka, Dilbal: Multidimensional poverty in Afghanistan: who are the poorest of the poor?, Oxford Development Studies Volume 44, 2016:*

*„Perception of disability affects people’s family status, marriage, employment, and educational and social opportunities (Cerveau, 2011). Stigma of disability is linked to the types and causes of disability in Afghanistan. Malul and mayub are common terms used to describe disability. Malul relates to persons with physical disabilities and refers to those disabled by an accident or another identifiable cause. Individuals wounded by war are viewed in a positive light as they are considered martyrs who fought for their country. Mayub, on the other hand, are those disabled by birth, disease or other unknown cause often attributed to God’s will, spirits or black magic, and they are often stigmatised. Dewana is the term used for persons with mental and intellectual disabilities. Prejudice is particularly high against learning and intellectual disability in Afghanistan. Table 2 reveals that people with disabilities experienced a higher level of poverty in comparison to non-disabled people. People disabled at birth are particularly more often deprived than non-disabled people and than people disabled due to an identified cause*

across all  $k$  levels. Difference in intensity of poverty is also observed for all  $k$  values and is higher for people disabled at birth. Those persons disabled at birth or from an unspecified cause face greater poverty due to social and economic exclusion resulting from stigma. Furthermore, disabled women, whatever the cause, also experienced a higher level of poverty in comparison to disabled men (Cerveau, 2011; Trani & Loeb, 2012).

Exclusion from accessing public institutions (education, health facilities), the labour market and social activities impacts the self-esteem and psychological wellbeing of persons with disabilities (Mollica et al., 1999). People with disabilities are more likely to be poorer, often face physical and social barriers in accessing public spaces, and are often the last to eat within the household, which explains the higher level of deprivation in health status (Groce, Kett, Lang, & Trani, 2011; Harriss-White, 1999). This is particularly the case for women with disabilities who lack social recognition and face higher social exclusion even when there is a clear cause explaining their disability as also shown elsewhere (Bakhshi & Trani, 2011). Poverty reduction strategies implemented by the Afghan government and the international community thus should not only consider classical development interventions targeting food and nutrition, basic healthcare, water and sanitation and employment support; they need also to include psychosocial interventions towards people with disabilities to improve their psychological wellbeing and self-esteem. “(Trani / Kuhlberg / Cannings / Chakka, 2016, S. 234)” (stuk 8)

“An Afghan household traditionally consists of a male head of the family, usually the oldest man, his wife, his married sons and their wives and children. In addition, unmarried daughters are a part of the household, as well as widows and possibly other family members in need of special care, like the chronically ill or those with intellectual disabilities, (p.

Analysis from the World Bank highlighted that state-funded social protection in Afghanistan has low coverage and does not effectively target the poorest and most vulnerable households. (...) Landinfo is not aware of any functioning public support system in Afghanistan that provides assistance in practice to people who wish to settle. Unemployment and the lack of support schemes are factors which make it challenging for people without a network to settle. (p.27)

Afghanistan has experienced massive return numbers since 2001. Overviews of which factors have contributed to or worked against successful resettlement in all areas of Afghanistan, are still relatively incomplete. Nonetheless, it is Landinfo's estimation that networks are likely to have played an important role in the process of re-establishment. (p.27)

Access to the labour market is a critical factor for successful reintegration. The labour market in Afghanistan is challenging and the unemployment rate is high. It is difficult to estimate the rate of unemployment because of the informal nature of the market. Even for those who are highly educated and well qualified, it is, according to a source in the UN difficult to get work without a network, and without someone recommending you and introducing you to an employer. Afghanistan is described as highly corrupt by Transparency International. Nepotism is widespread and most of the senior positions in both the administration and society in general are distributed on the basis of relationships or prior acquaintances. From an employer's point of view, it is practical to hire someone from one's own network, since he will know exactly what he is getting. If someone in the extended family is hired, the resources are kept within the family network. A 2012 study by the International Labour Organization (ILO) about employment patterns in Afghanistan confirms that employers value personal relationships and networks above formal qualifications and this is key to securing employment. There is, according to Landinfo's analysis, no evidence that suggests that the situation has changed since 2012.” (p.27-28) (stuk 9)

„In Afghan society, people with disabilities face social stigma in many situations, particularly in instances when their disabilities cannot be linked with a clear cause or is believed to be ‘by birth’ (genetic or congenital) as well as when there is no ‘cure.’ This is particularly true for intellectual disability (Cerveau, 2011). Literature shows that prejudice is borne not only by the individual, but by the family as a unit, which is often excluded from social networks (Trani et al., 2009); siblings of a person with intellectual disabilities often are deemed unfit matches for marriage.” (Trani/Bakhshi, 2013, S. 23) (stuk 10)

Hieruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn mentale achterstand moeilijkheden zal ondervinden om contacten te leggen in Jalalabad, werk en huisvesting te vinden en zich er te vestigen. Toch heeft verwerende partij hiermee geen rekening gehouden.

*In het kader van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM moeten deze rapporten kunnen worden toegevoegd en moet ermee rekening worden gehouden ter beoordeling van verzoekers mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan. Mocht Uw Raad echter oordelen dat dit in het kader van huidig beroep niet mogelijk is, volstaat de vaststelling dat verwerende partij geen rekening hield met verzoekers zwakbegaafdheid om de beslissing te vernietigen.*

5. Ten vierde oordeelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet verwesterd is, maar gaat zij er hierbij aan voorbij dat het niet de werkelijke verwestering van verzoeker is die een rol speelt bij zijn mogelijkheden tot re-integratie in de Afghaanse maatschappij, maar wel de gepercipieerde verwestering. Het gaat dus niet om het oordeel van verwerende partij, maar om het oordeel van de Afghaanse bevolking.

De richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 stellen:

*"i) Individuals perceived as "Westernized"*

*There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country.*

*Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation."*

UNHCR stelt uitdrukkelijk dat een langdurig verblijf in het buitenland relevant is in de beoordeling van een IVA:

*"Moreover, even where such pre-existing social relations exist, an assessment should be made whether the members of this network are willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, against the background of Afghanistan's precarious humanitarian situation, the low developmental indicators, and the wider economic constraints affecting large segments of the population. In addition, the extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad." (stuk 5, p. 109-110)*

Omdat verzoeker zo'n zeven jaar in België heeft verbleven, zal hij bij terugkeer door de Afghaanse bevolking worden beschouwd als 'besmet' met de morele waarden van het Westen. Dat hij volgens verwerende partij "in onze westerse maatschappijen respect voor vrouwen een elementaire morele waarde is" en verzoeker "de fundamentele westerse waarde niet geïntegreerd heeft" doet hierbij niet ter zake. Verwerende partij maakt een foutieve beoordeling, die ingaat tegen de landeninformatie die verzoekers raadsman toevoegde. Hieruit blijkt immers dat een langdurig verblijf in het westen achterdocht van de maatschappij opwekt, die discriminatie en isolatie tot gevolg heeft en een grote impact heeft op de mogelijkheid om een job te vinden, onderdak te krijgen, een eventueel steunnetwerk te kunnen aanspreken.

6. Samengevat kan gesteld worden dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, nl. het feit dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2011 toen hij 14 of 15 jaar oud was en dus als minderjarige, dat hij geen enkele band heeft met Jalalabad, dat hij nooit naar school is gegaan in Afghanistan en er niet heeft gewerkt, dat hij door zijn lang verblijf in België zal worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer naar Afghanistan en - vooral – dat hij zwakbegaafd is en dit een invloed heeft op zijn capaciteiten om zich te vestigen in Jalalabad.

Verzoeker heeft onvoldoende rekening gehouden met de banden van verzoeker met zijn land van herkomst en de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem. Nochtans is dit door artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist.

Door onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en deze verkeerd te beoordelen, heeft verwerende partij bovendien onterecht geoordeeld dat het IVA Jalalabad redelijk is voor verzoeker en artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Door onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de stukken die zich hieromtrent in het dossier bevinden, heeft verwerende partij bovendien de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

*Omdat verwerende partij niet heeft gemotiveerd over de zwakbegaafdheid van verwerende partij en welke impact dit zal hebben op een terugkeer naar Afghanistan - of althans op een manier die geen steun vindt in het administratief dossier en die ingaat tegen de relevante wetsbepalingen en richtlijnen - heeft zij ook de motiveringsplicht geschonden.”*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet. In feite wordt overwogen dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus bekwam bij beslissing van de commissaris-generaal van 11 maart 2013, dat zij op 22 augustus 2017 gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en dat zij op 5 juni 2018 alsook op 30 januari 2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, waarbij telkens wordt gewezen op de aard van de gepleegde feiten, de datum van de gepleegde feiten en de opgelegde straffen. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal op 20 december 2018 een beslissing nam tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij gesteld werd dat de verzoekende partij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief (hierna: IVA) in Jalalabad beschikt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de feiten van verkrachting waarvoor de verzoekende partij op 5 juni 2018 veroordeeld werd bijzonder ernstig zijn waarna uiteengezet wordt waarom dit zo is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aan haar proefstuk toe was daar uit het vonnis van 30 januari 2019 blijkt dat de verzoekende partij op 1 augustus 2016 de grenzen van het fatsoen reeds overtrad. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over het gedrag van de verzoekende partij dat blijkt uit voornoemde feiten en waarbij ook gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij geen respect heeft voor andermans eigendomsrechten gelet op het feit dat in het vonnis van 30 januari 2019 sprake is van verschillende diefstallen met verzwarende omstandigheden, waarbij gewezen wordt op geweld. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie van 1 februari 2019 waaruit blijkt dat het gedrag van de verzoekende partij ook in de gevangenis te wensen over laat, waarna dit wordt toegelicht. Ook wordt gewezen op het feit dat de psychologische dienst van de gevangenis van oordeel is dat de verzoekende partij zwakbegaafd is en lijdt aan een meervoudige problematiek, dat er sprake is van een immature persoonlijkheidsstructuur met antisociale gedragskenmerken en gebrekkige sociale vaardigheden, dat omwille van de emotionele disregularisatie en agressiepotentieel de dienst de kans op herval in het plegen van seksuele feiten en/of stalking en belaging, gemiddeld tot hoog inschat en dat het recidivegevaar permanent is. In de bestreden beslissing wordt dan ook geoordeeld dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken, dat ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel is voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op de hoogte werd gesteld op 26 maart 2019 van het feit dat overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen op grond van redenen van openbare orde, haar uitleg werd gegeven over de procedure en haar de kans werd geboden haar mening te geven. Er wordt vervolgens beschreven welke elementen de verzoekende partij naar voren bracht en/of door haar advocaat werden opgestuurd en welke redenen zij heeft opgegeven waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Er wordt daarnaast op gewezen dat in het kader van een beëindiging van verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in het Rijk alsook met het bestaan van banden met het land van oorsprong, de leeftijd van de verzoekende partij en de gevolgen voor haar en haar familieleden. Vervolgens worden de verschillende door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen besproken, waarbij ook wordt gemotiveerd over het privéleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekende partij volgens de beslissing van de commissaris-generaal beschikt over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in Jalalabad. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze zienswijze door de advocaat wordt betwist, daar de verzoekende partij er niemand zou kennen en geen familie heeft, er nog nooit is geweest en er niet over een netwerk beschikt. Vooreerst wordt de veiligheidssituatie in Jalalabad toegelicht. Vervolgens wordt gemotiveerd waarom Jalalabad voor de verzoekende partij kan beschouwd worden als een veilig en redelijk vestigingsalternatief en waarom er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor de reactie van haar nonkel bij terugkeer wordt gemotiveerd dat dit gebaseerd is op veronderstellingen maar geen vaststaand feit is, dat dit element door haar reeds werd aangehaald bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) die aan deze bewering geen geloof hechtte, dat zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal deze verklaringen, die als ongeloofwaardig werden bevonden, onmogelijk kunnen aanvaard worden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet vastgesteld en er wordt op gewezen dat de situatie in Afghanistan opnieuw geanalyseerd zal worden bij vrijstelling door Justitie alvorens de verzoekende partij, al dan niet vrijwillig, gerepatriëerd zou worden.

Tot slot wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbracht met betrekking tot haar gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken en dat niettegenstaande de verzoekende partij opleidingen, tewerkstellingen en sociale begeleidingen in België heeft genoten, zij er niet in is geslaagd om zich te schikken naar de geldende rechtsregels en de waarden en de normen van deze maatschappij, dat zij naast het plegen van diefstallen een totaal gebrek aan respect voor vrouwen geëtaleerd heeft door haar driften niet onder controle te houden, dat het gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en een ernstige aanslag op de openbare orde betekent. Er wordt op gewezen dat de maatschappij het recht en de plicht heeft om zich te beschermen tegen individuen zoals de verzoekende partij en dat uit de voorgaande vaststellingen duidelijk blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van het recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijk maken.

Concluderend wordt gesteld dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”*

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.*

*Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.*

*Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”*

3.5. De verzoekende partij wijst er terecht op dat op grond van voormelde bepaling de verwerende partij rekening moet houden met de banden van de verzoekende partij met Afghanistan, met haar leeftijd en met de gevolgen van beëindiging van verblijf voor haar. Zij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het CGVS is gevolgd in haar oordeel dat er voor de verzoekende partij in Afghanistan een IVA aanwezig is. Ook haar stelling dat het concept IVA zijn juridische grondslag vindt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU, waar vereist wordt dat rekening dient gehouden te worden met de algemene en individuele omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 4 van de voormelde richtlijn, wordt niet betwist. Ook de vaststelling dat uit voormelde bepalingen volgt dat het onderzoek naar een IVA moet gebeuren op grond van haar persoonlijke situatie en op grond van de algemene omstandigheden in dat deel van het herkomstland, zijnde actuele, objectieve landeninformatie over de situatie in de regio van het voorgestelde IVA, is correct. Evenmin wordt betwist dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties ligt.

Echter, zoals verder zal blijken, werd in de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening gehouden met en gemotiveerd over de banden van de verzoekende partij met Afghanistan, met haar leeftijd en met de gevolgen van de beëindiging van verblijf.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet dienstig, in het kader van onderhavig beroep, het door het CGVS voorgestelde IVA kan betwisten. De verzoekende partij had daartoe de mogelijkheid door het instellen van een beroep bij de Raad tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2018 waarbij het IVA vastgesteld werd, doch heeft dit nagelaten te doen. In zoverre de verzoekende partij meent dat, in het kader van de beslissing tot beëindiging van verblijf en de hierbij horende beoordeling in het licht van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, de verwijzing naar het door het CGVS voorgestelde IVA niet redelijk is gelet op actuele informatie of gelet op informatie die het CGVS niet bekend was, is haar kritiek wel degelijk gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing.

Het vaststellen van het bestaan van een IVA voor de verzoekende partij gebeurde *in casu* conform artikel 55/4, §1 en artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet door de commissaris-generaal in de beslissing van 20 december 2018. De verzoekende partij stelde tegen voormelde beslissing geen beroep in. In zoverre de verzoekende partij, in haar uiteenzetting en kritiek, de schending aanvoert van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU en het door het CGVS vastgestelde IVA bekritiseert, stelt de Raad vast dat deze kritiek gericht is tegen de beslissing

van het CGVS en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig is. Het feit dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de banden met het land van herkomst en de veiligheidssituatie in het licht van artikel 3 van het EVRM verwijst naar het door het CGVS vastgestelde IVA, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Gelet op het feit dat het CGVS heeft vastgesteld dat de verzoekende partij naar haar herkomstland kan terugkeren doch enkel in het kader van een IVA naar Jalalabad, heeft de verwerende partij op correcte wijze verwezen naar het voorgestelde IVA in Jalalabad daar de banden met het land van herkomst en de veiligheidssituatie aldus moeten beoordeeld worden ten aanzien van Jalalabad.

In zoverre de kritiek van de verzoekende partij kadert in het bekritisieren van het oordeel van de verwerende partij over de banden met het land van herkomst en de gevolgen van de beslissing, conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet, en in het bekritisieren van het oordeel over de veiligheidssituatie door te stellen dat een verwijzing naar de beslissing van 20 december 2018 niet kan volstaan gelet op nieuwe elementen sinds die beslissing, is deze kritiek wel degelijk gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op gedateerde landeninformatie, waardoor zij geen correcte en actuele analyse heeft gemaakt van de situatie in het land van herkomst, en zij de verkeerde maatstaven gebruikt om te besluiten dat er een IVA zou bestaan.

3.6.1. Zij meent dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een onderzoek van de actuele situatie in haar herkomstland en de verwerende partij haar geen garantie biedt dat zij niet onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat de beslissing louter en alleen verwijst naar het advies van het CGVS van 20 december 2018 maar geen rekening houdt met de meer actuele informatie die wordt toegevoegd. Zij stelt dat betreffende het IVA in Jalalabad, de verwerende partij verwijst naar de EASO Country Guidance Nota die stelt dat Jalalabad als IVA over het algemeen redelijk wordt geacht voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen, dat echter de UNHCR richtlijnen van augustus 2018, waarnaar haar raadsman had verwezen en die recenter zijn, stellen dat een IVA enkel voorhanden is wanneer een aantal criteria cumulatief vervuld zijn. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de UNHCR richtlijnen van 2018 en zij stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verschilt op het platteland en de steden, doch niets stelt over de recente toename van IDP's in de grote steden en de verslechtering van de socio-economische situatie, zoals door haar raadsman aangehaald.

De verzoekende partij meent aldus dat het onderzoek niet gebaseerd is op de meest actuele informatie daar betreffende het IVA in Jalalabad, de verwerende partij verwijst naar de EASO Country Guidance Nota die stelt dat Jalalabad als IVA over het algemeen redelijk wordt geacht voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen, maar dat de UNHCR richtlijnen van augustus 2018, waarnaar haar raadsman had verwezen en die recenter zijn, stellen dat een IVA enkel voorhanden is wanneer een aantal criteria cumulatief vervuld zijn. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet stelt dat uit de UNHCR richtlijnen van augustus 2018, waarnaar haar raadsman had verwezen en die recenter zijn, niet langer zou blijken dat Jalalabad als IVA over het algemeen redelijk wordt geacht voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen. Zij wijst er enkel op dat ingevolge de UNHCR richtlijnen van 2018 sprake is van een IVA als bepaalde criteria cumulatief vervuld zijn, maar zij toont niet *in concreto* aan dat in haar geval een door de UNHCR richtlijnen van augustus 2018 gesteld criterium niet vervuld is waardoor het vaststellen van een IVA in Jalalabad in haar geval niet langer redelijk kan worden geacht. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan welk belang zij heeft bij haar betoog.

Bovendien blijkt uit de beslissing van 20 december 2018 van het CGVS dat omtrent het bestaan van een redelijk IVA onder meer werd geoordeeld wat volgt:

*“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijke intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidande Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorie behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.”*

Aldus blijkt dat het CGVS in het kader van het beoordelen van de redelijkheid van het IVA wel degelijk reeds rekening heeft gehouden met de UNHCR richtlijnen van augustus 2018. De verzoekende partij kan aldus niet laten uitschijnen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon volstaan, in het kader van de redelijkheid van het IVA, met een verwijzing naar de beslissing van het CGVS van 20 december 2018 daar het onderzoek niet gebaseerd is op de meest actuele informatie daar betreffende het IVA in Jalalabad.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de UNHCR richtlijnen van 2018 en stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verschilt op het platteland en de steden, doch niets stelt over de recente toename van IDP's in de grote steden en de verslechtering van de socio-economische situatie, zoals door haar raadsman aangehaald, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk is ingegaan op de moeilijke socio-economische situatie in Jalalabad waarnaar haar advocaat had verwezen en dit als volgt:

*“Uw advocaat verwijst eveneens naar de moeilijke socio-economische situatie in Jalalabad. In de EASO Country Guidance Nota Afghanistan van juni 2018 wordt evenwel gesteld dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien is het loutere feit dat u na terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met een socio-economische situatie die beduidend slechter is dan deze in België, op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.”*

Betreffende de recente toename van IDP's in grote steden, wordt dit door de raadsman van de verzoekende partij in haar schrijven van 28 januari 2019 aangehaald in het kader van de ermee gepaard gaande verslechterde socio-economische situatie in de steden, zodat uit voormelde motieven aldus blijkt dat de verwerende partij hierop is ingegaan.

3.6.2. Betreffende voormelde motieven betoogt de verzoekende partij dat *in casu* niet moet onderzocht worden of zij bij vestiging in Jalalabad een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, doch in tegendeel moet onderzocht worden of het IVA redelijk is, dat dit in het kader van de socio-economische omstandigheden in Jalalabad belangrijk is, dat zij ook in kader van dit onderzoek informatie toevoegde aan haar dossier. Zij wijst erop dat zij niet geargumenteed heeft dat de socio-economische omstandigheden in Jalalabad van die aard zijn dat zij zich zou bevinden in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM en zij evenmin heeft gesteld dat de socio-economische situatie alleen maar slechter is dan in België. Zij wijst erop dat zij, in overeenstemming met bovenstaande wettelijke bepalingen en met de richtlijnen van het UNHCR, geargumenteed heeft dat de socio-economische omstandigheden in Jalalabad van die aard zijn dat een IVA voor haar niet redelijk is. Zij wijst op de meest recente richtlijnen over Afghanistan van 30 augustus 2018 waaruit de voorwaarden blijken om over een redelijk IVA te spreken. Zij stelt dat bij het beoordelen van de mogelijkheid tot een IVA aldus niet enkel de veiligheidssituatie moet worden beoordeeld, maar ook de socio-economische situatie, dat de instanties moeten nagaan of de verzoekende partij in staat zal zijn om in menswaardige omstandigheden te overleven, dat concreet moet aangetoond worden dat zij toegang zal hebben tot huisvesting, basisvoorzieningen zoals drinkwater, sanitaire infrastructuur, gezondheidszorg en onderwijs en in staat zal zijn om een inkomen te vergaren dat haar toelaat een voldoende levensstandaard te bieden, dat deze vereisten voor het onderzoek en de bewijslast moeten gerespecteerd worden door de beslissingnemer, dat aangezien het CGVS een niet bindend advies verstrekt, de verwerende partij ook een beslissingnemer is en de bovenstaande criteria moet respecteren, dat de verwerende partij dit niet heeft gedaan, dat zij de bewijslast miskent die op haar rust. Zij stelt dat, zoals haar raadsman expliciet opmerkte, de bewijslast voor een IVA bij de instanties ligt en niet bij haar, dat in de bestreden beslissing toch wordt gesteld dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van het overlijden van haar moeder, van het feit dat zij geen nieuws heeft van haar mindervalide broer en van het feit dat haar oom haar niet zou kunnen helpen. Volgens de verzoekende partij stelt de verwerende partij puur hypothetisch en zonder enige objectieve basis dat de contacten hersteld zouden kunnen worden en dat de verzoekende partij in staat kan worden geacht om op

zelfstandige basis een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij hiermee de bewijslast bij haar legt terwijl de relevante UNHCR richtlijnen stellen dat de bewijslast bij de instanties ligt. Zij vervolgt dat het feit dat de verwerende partij niet voldoet aan de bewijslast die op haar rust bevestigd wordt door het feit dat zij verwijst naar het ERRIN project dat haar zou kunnen helpen om haar leven in Afghanistan vorm te geven, dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat zij, met strafblad en na intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, in aanmerking komt en dus nalaat om concreet te bewijzen welke steun ERRIN kan geven en of zij in aanmerking komt voor dit project, dat hoe dan ook de verwijzing naar dit project onvoldoende is om aan te tonen dat zij in haar persoonlijke omstandigheden zich kan vestigen in Jalalabad.

De Raad wijst vooreerst op wat gesteld werd in punt 3.5. Er werd door het CGVS vastgesteld conform artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet op grond van de door haar gekende informatie dat er een redelijk en veilig IVA aanwezig is in Jalalabad voor de verzoekende partij. Uit de beslissing van het CGVS van 20 december 2018 blijkt op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet dat kan worden geoordeeld dat er een veilig en redelijk vestigingsalternatief bestaat in Jalalabad, waarbij betreffende de veiligheidssituatie wordt gewezen op verschillende rapporten van december 2017 en februari en mei 2018 en betreffende de redelijkheid van het IVA erop gewezen wordt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of gemeenschappen kunnen leven in stedelijke gebieden onder controle van de regering en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en dat volgens de EASO Guidance Nota een IVA voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht en eveneens volgens de laatstgenoemde Nota kan besloten worden dat er, niettegenstaande een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, alleenstaande mannen in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Betreffende de redelijkheid wijst het CGVS er ook op dat er niet van uitgegaan wordt dat een IVA per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse alleenstaande man die verzoekt om internationale bescherming, dat het principe van IVA slechts toegepast wordt wanneer er *in concreto* wordt vastgesteld dat de verzoekende partij over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan. Daarna oordeelt het CGVS dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in Jalalabad vestigt waarbij wordt geconcretiseerd dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij werkervaring heeft opgedaan in België in restaurants als hulpkok nadat zij hiervoor een opleiding heeft gevolgd en ook in twee autowasserijen, waaruit afgeleid wordt dat de verzoekende partij over vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit de bouwen.

De verzoekende partij kan in het kader van onderhavig verzoekschrift geen kritiek leveren op bovenvermelde motieven, daar deze kritiek niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat *in casu* niet moet onderzocht worden of zij bij vestiging in Jalalabad een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, doch in tegendeel moet onderzocht worden of het IVA redelijk is, dat dit in het kader van de socio-economische omstandigheden in Jalalabad belangrijk is, dat zij ook in kader van dit onderzoek informatie toevoegde aan haar dossier, kan zij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf betreft geenszins het vaststellen van het bestaan van een redelijk en veilig IVA. Het vaststellen dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een IVA in Jalalabad, is een bevoegdheid van het CGVS op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet *in casu* samen gelezen met artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet. In het kader van de bestreden beslissing dient daarentegen wel te worden geoordeeld conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet over de banden met het land van oorsprong en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij en haar familie en eventueel over de veiligheidssituatie in het land van oorsprong en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM, hoewel *in casu* dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is niet kennelijk onredelijk, noch foutief dat de verwerende partij bij het beoordelen van de banden met het land van herkomst en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij, en bij het toetsten aan artikel 3 van het EVRM, verwijst naar het advies van het CGVS waarin werd bepaald dat een IVA voor de verzoekende partij in Jalalabad mogelijk is. De beoordeling echter van de banden met het land van herkomst, de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij en van de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, betreft echter niet het vaststellen van een IVA in de zin van

artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, zodat de maatstaven/criteria voor het beoordelen van een IVA en de ermee gepaard gaande bewijslast niet op de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn.

Het wordt niet ontkend dat de verzoekende partij betreffende de socio-economische omstandigheden in Jalalabad informatie voegde aan haar dossier. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hierop antwoorde verwijzende naar het door het CGVS vastgestelde IVA en hieraan toevoegde dat *“het loutere feit dat u na terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met een socio-economische situatie die beduidend slechter is dan deze in België, op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken”*.

De verzoekende partij stelt dat bij het beoordelen van de mogelijkheid tot een IVA aldus niet enkel de veiligheidssituatie moet worden beoordeeld, maar ook de socio-economische situatie, dat de instanties moeten nagaan of de verzoekende partij in staat zal zijn om in menswaardige omstandigheden te overleven, dat concreet moet aangetoond worden dat zij toegang zal hebben tot huisvesting, basisvoorzieningen zoals drinkwater, sanitaire infrastructuur, gezondheidszorg en onderwijs en in staat zal zijn om een inkomen te vergaren dat haar toelaat een voldoende levensstandaard te bieden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met deze stelling opnieuw wijst op het beoordelen van het IVA, waarvoor de verwerende partij op zich niet bevoegd is. De verwerende partij heeft in het kader van de beoordeling die zij behoort te doen bij het beëindigen van een verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze verwezen naar het door het CGVS vastgestelde IVA, waarbij zij zelfs uitdrukkelijk wijst op de vaststellingen in de beslissing van 20 december 2018 van het CGVS zowel betreffende de veiligheid in Jalalabad als betreffende de redelijkheid van het IVA in het licht van de moeilijke economische situatie. De verwerende partij heeft dus in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van het IVA door het CGVS zowel de veiligheidssituatie als de socio-economische situatie werd toegelicht.

Gezien het CGVS reeds de redelijkheid van het IVA voor de verzoekende partij in Jalalabad was nagegaan op grond van de gekende socio-economische situatie, en de verzoekende partij niet aantoonde dat er nieuwe informatie is sinds de richtlijnen over Afghanistan van 30 augustus 2018, waarnaar ook verwezen wordt in de beslissing van het CGVS, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom de verwerende partij in het kader van de opgeworpen socio-economische moeilijkheden niet kon volstaan met een verwijzing naar het door het CGVS vastgestelde IVA en de vaststelling dat het feit op zich dat de socio-economische situatie in Afghanistan beduidend slechter is dan die in België niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Gelet op het feit dat, zoals reeds werd gesteld, de beoordeling van de banden met het land van herkomst en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet, niet het vaststellen van een IVA in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet betreffen, zodat de maatstaven/criteria voor het beoordelen van een IVA en de ermee gepaard gaande bewijslast op de verwerende partij niet van toepassing zijn bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van de banden met het land van herkomst en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijs heeft voorgelegd van het overlijden van haar moeder, van het feit dat zij geen nieuws heeft van haar broer alsook dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat de oom die de reis naar België regelde overleden is of plots niet meer bereid zou zijn haar te helpen wanneer zij terugkeert. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het heden niet onderhouden van contacten niet betekent dat de contacten met haar vrienden en familie in Afghanistan niet zouden kunnen hersteld worden en dat kan verondersteld worden dat zij, gelet op haar leeftijd, in staat wordt geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij voert enkel aan dat de verwerende partij niet mag uitgaan van hypothesen omdat de bewijslast bij haar ligt – *quod non* – doch ontkracht met haar betoog voormelde motieven niet *in concreto*.

Eveneens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat zij, met strafblad en na intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, in aanmerking komt en dus nalaat om concreet te bewijzen welke steun ERRIN kan geven en of zij in aanmerking komt voor dit project, geenszins aantoonde dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk

onredelijke wijze heeft gewezen op het feit dat de verzoekende partij, indien nodig, beroep kan doen op het Europese project ERRIN om haar leven opnieuw vorm te geven. Zij toont niet met concrete elementen aan dat zij omwille van het hebben van een strafblad en na intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, niet in aanmerking komt voor deelname aan het project. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk welk steun ERRIN kan geven, met name onder meer hulp op medisch vlak en scholing. Dit en het feit op zich dat er een mogelijkheid is tot steun door ERRIN wordt overigens ook gesteund door de stukken van het administratief dossier waarin zich een e-mail van 17 juli 2019 van de Project Manager – Special Needs bevindt waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de verwijdering van een Afghaanse onderdaan een verwijsbrief kan meegeven van het Europees project ERRIN waarbij terugkeerders diverse soorten ondersteuning kunnen krijgen, afhankelijk van hun noden, dat dit medische ondersteuning kan zijn maar evengoed scholing of het opstarten van een klein bedrijf, dat het budget dat ze hiervoor krijgen beperkt is maar een eerste aanzet kan zijn en dat ze op die manier ook doorverwezen worden naar de juiste instanties die hen verder kunnen bijstaan.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat een verwijzing naar het ERRIN project onvoldoende is om aan te tonen dat zij in haar persoonlijke omstandigheden zich kan vestigen in Jalalabad, en zij aldus lijkt te menen dat deze verwijzing onvoldoende is om ervan uit te gaan dat er voldoende banden zijn met haar land van herkomst, gaat zij voorbij aan het geheel van de motieven. Immers wordt er niet enkel gewezen op het voormelde project, doch ook op het feit dat (i) de verzoekende partij vaardigheden heeft opgedaan tijdens het werk en opleiding in België die een meerwaarde zijn ook al is het niet met zekerheid geweten of zij deze vaardigheden in haar thuisland zal kunnen benutten, daar zij handig blijkt te zijn in het uitvoeren van eenvoudige klussen hetgeen haar ten allen tijde en overal inzetbaar maakt om aan de slag te gaan, (ii) contacten met eventuele vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen, (iii) zij het grootste deel van haar leven doorbracht in Afghanistan, zij daar opgegroeid is en zelf aangaf zowel Pasjtoe als Dari te spreken, zodat zij nog andere banden dan enkel haar nationaliteit heeft met Afghanistan, (iv) er geen bewijs voorligt van het overlijden van haar moeder en het niet hebben van contact met de broer, dat indien zij bericht kreeg van het overlijden van haar moeder het opmerkelijk is dat zij via hetzelfde communicatiekanaal geen weet zou hebben van het verblijf van haar broer, dat haar reis naar België werd geregeld door haar oom en geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat die oom overleden is of plots niet meer bereid zou zijn haar te helpen bij een terugkeer, dat gezien zij reeds in het verleden ongeloofwaardige verklaringen aflegde, niet zomaar kan aangenomen worden dat de bewering dat zij niemand meer heeft in Afghanistan die haar kan helpen waarachtig is, dat indien zij geen contact meer houdt met vrienden en familie in Afghanistan dit aan een eigen keuze te wijten is en niet betekent dat de contacten niet hersteld zouden kunnen worden, (v) de verzoekende partij inmiddels ouder is en haar leeftijd in beginsel toelaat te veronderstellen dat zij in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien, (vi) de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat elke burger het risico loopt om gedood of gewond te raken en de verzoekende partij niet aantoonde dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden het doelwit zou zijn van willekeurig geweld in Jalalabad, (vii) Jalalabad als IVA voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht en dat niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, alleenstaande mannen in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien, (viii) de verzoekende partij een 22-jarige man is en op die leeftijd zij wordt geacht zich te kunnen handhaven in haar moederland zelfs indien de banden met dit land verwaterd zouden zijn als gevolg van een verblijf in België, dat zij er niet voor terugschrok om als minderjarige haar herkomstland te verlaten en naar Europe te reizen, dat zij als 12-jarige reeds zelfstandig verkoper was van producten, dat het feit dat zij beperkte mentale capaciteiten heeft haar in het verleden niet heeft verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en haar land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land, dat zij toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid beschikte en deze kwaliteiten haar van nut zullen zijn bij terugkeer, dat er dan ook vanuit kan gegaan worden dat zij, gezien haar leeftijd, in de mogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven opnieuw vormt te geven en zich te integreren in de cultuur die haar eigen is (ix) de vrees van de verzoekende partij voor de reactie van haar oom bij terugkeer gebaseerd is op veronderstellingen alsook dat dit werd aangehaald bij het CGVS doch ongeloofwaardig bevonden en (x) de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

3.6.3. De verzoekende partij levert voorts kritiek op het motief dat stelt *“Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. Hoe dan ook zal bij vrijstelling door Justitie de situatie in Afghanistan opnieuw geanalyseerd worden alvorens u, al dan niet vrijwillig, gerepatriëerd zou worden.”* en betoogt dat zij hiermee geen enkele garantie heeft dat een eventuele verwijdering niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, dat zij geen enkele

garantie heeft dat deze nieuwe evaluatie van de situatie in Afghanistan in de vorm van een aanvechtbare beslissing zal gebeuren, dat de noodzaak aan een voorafgaand en grondig onderzoek bij een eventuele beslissing tot verwijdering voortvloeit uit artikel 3 *uncto* artikel 13 van het EVRM waarbij zij wijst op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van de Raad, dat omdat geen enkele garantie wordt geboden dat zij een rechtsmiddel zal hebben tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft en ook artikel 13 van het EVRM is geschonden. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat de *in casu* bestreden beslissing reeds een beoordeling bevat van het al dan niet overeenstemmen van een terugkeer naar het herkomstland met artikel 3 van het EVRM en vooral aan het feit dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat ten aanzien van de verzoekende partij vooraleer zij dient terug te keren of gedwongen wordt terug te keren naar het herkomstland een verwijderingsmaatregel dient genomen te worden. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat er in hoofde van de verzoekende partij actueel geen uitvoerbare verwijderingsmaatregel is, zodat in elk geval voor verwijdering dient te worden overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel, die aanvechtbaar is voor de Raad.

Ter volledigheid wijst de Raad er ook nog op dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen, ten aanzien van de *in casu* bestreden beslissing, dat artikel 3 van het EVRM absoluut is *“en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijk het artikel in gedrag kan brengen, zoals in casu”*.

3.7. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name haar zwakbegaafdheid en haar gepercipieerde verwestering.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de twee voormelde persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en dit als volgt:

*“Het feit dat u beperkte mentale capaciteiten heeft, met name een beperkte intelligentie die blijkt uit een door u voorgelegde intelligentietest en cognitieve vaardigheidstest, heeft u in het verleden niet verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en uw land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land. U beschikte toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid. Deze kwaliteiten zullen u van nut zijn wanneer u terugkeert naar uw moederland. Er kan er dan ook van uitgegaan worden dat, gezien uw leeftijd nu, u in de mogelijkheid bent om als zelfstandige jongeman uw leven opnieuw vorm te geven en u te integreren in de cultuur die u eigen is. U kan, indien nodig, beroep doen op het Europese project ERRIN om uw leven opnieuw vorm te geven. Dit project kan u helpen op diverse wijze (medisch, scholing ..) afhankelijk van uw noden. Het budget waarover u kan beschikken en de juiste doorverwijzing kan een aanzet zijn om een nieuwe start te maken.”*

En:

*“Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Afghanistan ook al zegt u dat u er zich niet meer zal kunnen aanpassen. De herintegratie in uw moederland zal afhangen van de mate waarin u zelf bereid bent om u aan te passen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen die u niet vreemd zijn. U maakt op geen enkele concrete manier duidelijk dat uw verblijf in Europa van u een verwesterde man zou hebben gemaakt. U vreest als een slechte moslim beschouwt te worden door uw langgenoten omdat u geholpen bent geweest door Westerse organisaties. Ter ondersteuning van uw beweringen refereert uw advocaat naar een rapport van Asylas van augustus 2017 waarin de problemen van terugkeerders worden beschreven : “Naast het stigma en de schaamte omdat de schulden die gemaakt werden om het migratieproject te financieren niet werd ingelost, vraagt de Afghaanse gemeenschap zich af of de persoon die terugkeert niet besmet is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit heeft tot gevolg dat terugkeerders uitgesloten en gediscrimineerd worden. “Dit betekent echter niet dat de facto zo is voor elke verwesterde jongeman. In uw geval moet deze zogenaamde “verwestering” in het licht van de gepleegde feiten ernstig gerelativeerd worden. Daar waar in onze westerse maatschappijen respect voor vrouwen een elementaire morele waarde is, heeft u deze waarde flagrant geschonden. U heeft zich gepermitteerd om vrouwen intiem te betasten, aan te randen en te verkrachten. Dit gedrag is ontoelaatbaar en toont overduidelijk dat u deze fundamentele westerse waarde niet geïntegreerd heeft.”*

3.7.1. Betreffende het onvoldoende rekening houden met haar zwakbegaafdheid, stelt de verzoekende partij dat uit medische testen blijkt dat zij zeer zwakbegaafd is, dat zij een cognitieve vaardigheidstest en een intelligentietest onderging en voor beide een zeer lage score behaalde. Zij wijst erop dat zij het bewijs heeft voorgelegd aan de verwerende partij, dat haar raadsman heeft uitgelegd dat dit een rol speelt bij de beoordeling van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan en de bepaling van een IVA, dat dit immers een persoonlijke omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU.

De Raad wijst er opnieuw op dat het door het CGVS vastgestelde IVA niet dienstig kan betwist worden in het kader van onderhavig verzoekschrift en dat niet dienstig kan gewezen worden op de maatstaven en de criteria die gelden bij het bepalen van het IVA. Indien de verzoekende partij het niet eens was met het door het CGVS voorgestelde IVA in Jalalabad, diende zij tegen de beslissing van het CGVS van 20 december 2018 een beroep in te dienen bij de Raad, wat zij nagelaten heeft te doen.

Het is daarentegen wel mogelijk dat de verzoekende partij elementen voorlegt in het kader van het onderzoek dat voortvloeit uit artikel 23 van de Vreemdelingenwet en dat verband houdt met de banden met het land van herkomst en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat omdat zij zwakbegaafd is, er van haar niet kan worden verwacht dat zij dezelfde capaciteiten heeft als een normaal begaafde persoon om contacten te leggen bij terugkeer naar een voor haar vreemde stad in Afghanistan, om een netwerk uit te bouwen, om werk en huisvesting te vinden, dat de verwerende partij hier nochtans geen rekening mee heeft gehouden. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de verzoekende partij een 22-jarige man is en op die leeftijd zij wordt geacht zich te kunnen handhaven in haar moederland zelfs indien de banden met dit land verwaterd zouden zijn als gevolg van een verblijf in België, dat zij er niet voor terugschrok om als minderjarige haar herkomstland te verlaten en naar Europe te reizen, dat zij als 12-jarige reeds zelfstandig verkoper was van voedingsproducten, dat het feit dat zij beperkte mentale capaciteiten heeft haar in het verleden niet heeft verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en haar land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land, dat zij toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid beschikte en deze kwaliteiten haar van nut zullen zijn bij terugkeer, dat er dan ook vanuit kan gegaan worden dat zij, gezien haar leeftijd, in de mogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven opnieuw vorm te geven en zich te integreren in de cultuur die haar eigen is, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar zwakbegaafdheid en wat kan verwacht worden van haar.

Betreffende de voormelde motieven in de bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, zij geen werkervaring heeft in Afghanistan, dat zij dit ook verklaard heeft op vraag 14 van de vragenlijsten en dat ook uit haar verklaringen bij het CGVS niet blijkt dat zij als verkoper zou gewerkt hebben. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing ter staving van de stelling dat de verzoekende partij als 12-jarige reeds zelfstandig verkoper was van voedingsproducten wordt verwezen naar een CV. De Raad stelt vast dat dit CV door de verzoekende partij werd overgemaakt aan de verwerende partij, dat dit zich in het administratief dossier bevindt en dat in dit CV, overgemaakt door haar raadsman op 8 april 2019, wordt gesteld bij het onderdeel werkervaring *“2008-2010 zelfstandig verkoper van voedingswaren, Afghanistan”*. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt foutief zijn of geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het in elk geval een verwijzing naar een situatie in het verleden betreft die absoluut niet de situatie is waarin zij terecht zou komen bij een huidige terugkeer naar Jalalabad, dat zij in het verleden voedingsproducten kon verkopen en het land kon verlaten was toen zij nog in haar geboortedorp verbleef, een netwerk had en de steun van haar familie en dat zij bovendien minderjarig was, gaat zij eraan voorbij dat gewezen wordt op haar werken als 12-jarige in het kader van haar beperkte mentale capaciteiten om te wijzen op haar ondernemingszin en zelfstandigheid. Het feit dat de bedrijvigheid plaatsvond in haar geboortedorp waar zij een netwerk had en steun van haar familie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit het hebben van het werk een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid kan afgeleid worden. Immers wordt in de bestreden beslissing, op grond van het CV, gesteld dat het om een zelfstandig verkoper ging. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat de kwaliteiten haar van nut zullen zijn bij een terugkeer en er van uitgegaan kan worden gezien haar huidige leeftijd, zij in demogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven vorm te geven en te integreren in de cultuur die haar eigen is. De verzoekende partij toont

met het wijzen op haar minderjarigheid ten tijde van het werken dan ook niet aan dat, in het kader van het beoordelen van haar beperkte mentale capaciteiten ten aanzien van een terugkeer, niet kon gewezen worden op haar ondernemingszin en zelfstandigheid. Minstens toont zij niet aan om welke reden de beperkte mentale capaciteiten anders dienen beoordeeld te worden nu zij meerderjarig is. Voorts kan in de bestreden beslissing geenszins gelezen worden dat kinderarbeid een meerwaarde is, doch wel dat het werken als 12-jarige mogelijk was niettegenstaande haar beperkte mentale capaciteiten wat getuigt van een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet zonder meer kan gewezen worden op haar leeftijd, om te stellen dat zij zich kan handhaven in haar moederland en er zelfstandig kan leven, zonder haar beperking hierbij in rekening te nemen, dat haar mentale achterstand maakt dat zij niet de capaciteiten heeft van iemand anders van haar leeftijd, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat de verwerende partij betreffende de beperkte mentale capaciteiten wees op het feit dat dit haar niet heeft verhinderd om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en haar land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land waaruit kan afgeleid worden dat zij toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid beschikte, dat deze kwaliteiten haar van nut zullen zijn bij haar terugkeer en er dan ook van uitgegaan kan worden dat de verzoekende partij nu, op 22-jarige leeftijd, in de mogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven opnieuw vorm te geven. De verzoekende partij maakt gelet op voormelde motieven niet aannemelijk dat de verwerende partij, omwille van haar mentale beperking, ten onrechte heeft gewezen op haar 22-jarige leeftijd.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Jalalabad volledig op zichzelf zal aangewezen zijn, zij er geen enkele band mee heeft en zij er nog nooit heeft verbleven en er geen familielid of netwerk heeft, beperkt zij zich tot het herhalen van de reeds door haar aangehaalde elementen doch weerlegt zij de concrete motieven van de bestreden beslissing die ingaan op deze elementen niet.

De verzoekende partij wijst voorts op een arrest van de Raad waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een Afghaanse onderdaan die geen netwerk had in Afghanistan. Vooreerst wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing niet gaat om het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts moet erop worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Waar de verzoekende partij vervolgens opnieuw ingaat, onder verwijzing naar de EASO Country Guidance Nota, op de redelijkheid van het IVA, gelet op haar mentale beperking, voert zij opnieuw kritiek op het IVA vastgesteld door het CGVS en niet op de *in casu* bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd in het kader van artikel 23 van de Vreemdelingenwet waarom de beperkte mentale capaciteiten niet aantonen dat het opbouwen van een leven in Afghanistan, meer bepaald Jalalabad, niet mogelijk zou zijn. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het stellen dat haar leven opbouwen in haar land van herkomst mogelijk is ondanks haar beperkingen onredelijk is, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat de beperkte mentale capaciteiten de verzoekende partij niet hebben belet om op jonge leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en haar land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land, dat zij toen al over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid beschikte, dat deze kwaliteiten haar van nut zullen zijn wanneer zij terugkeert naar haar moederland en er dan ook kan worden van uitgegaan dat, gezien haar leeftijd nu, zij in de mogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven opnieuw vorm te geven en te integreren in de cultuur die haar eigen is. En dit mede in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing waar ook gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij vaardigheden heeft opgedaan tijdens het werk en opleiding in België die een meerwaarde zijn ook al is het niet met zekerheid geweten of zij deze vaardigheden in haar thuisland zal kunnen benutten, daar zij handig blijkt te zijn in het uitvoeren van eenvoudige klussen hetgeen haar ten allen tijde en overal inzetbaar maakt om aan de slag te gaan, op het feit dat zij het grootste deel van haar leven doorbracht in Afghanistan, zij daar opgegroeid is en zelf aangaf zowel Pasjtoe als Dari te spreken, op het feit dat haar reis naar België werd geregeld door haar oom en geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat die oom overleden is of plots niet meer bereid zou zijn haar te helpen bij een terugkeer, op het feit dat de verzoekende partij inmiddels ouder is en haar leeftijd in beginsel toelaat te veronderstellen dat zij in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien, op het feit dat Jalalabad als IVA voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht en dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, alleenstaande mannen in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend

netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien en op het feit dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Bovendien toont de verzoekende partij met het citeren van paragrafen uit de EASO Nota geenszins aan dat in alle omstandigheden kan geoordeeld worden dat het verwachten dat een persoon met beperkte mentale capaciteiten zelfstandig een leven opbouwt in Jalalabad, onredelijk is. Hetzelfde geldt voor de andere objectieve bronnen waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst en uit citeert. Uit deze bronnen kan niet afgeleid worden dat het onredelijk is om van een persoon met beperkte mentale capaciteiten – waarbij de Raad nog opmerkt dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan mentale gezondheidsproblemen – , doch met een dergelijke ondernemingszin en zelfstandigheid dat zij in staat is geweest om op 12-jarige leeftijd zelfstandig voedingsproducten te verkopen en als minderjarige haar land te verlaten om een nieuw leven te leiden in een vreemd land en met vaardigheden zoals het handig zijn in het uitvoeren van eenvoudige klussen en het spreken van zowel Pasjtoe als Dari, te verwachten dat zij zelfstandig een leven opbouwt in Jalalabad. Gelet op de voormelde overwegingen die blijken uit de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat zij omwille van haar beperkte mentale capaciteiten moeilijkheden zal ondervinden om contacten te leggen in Jalalabad, om werk en huisvesting te vinden en er zich te vestigen.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat van de verzoekende partij als 22-jarige alleenstaande man kan worden verwacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien en eveneens blijkt waarom het feit dat de verzoekende partij beperkte mentale capaciteiten heeft geen afbreuk kan doen aan voormeld oordeel. Immers wordt gemotiveerd dat ondanks de beperkte mentale capaciteiten blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aangevoerde kwetsbaarheid, zijnde haar zwakbegaafdheid.

3.7.2. De verzoekende partij bekritiseert voorts het oordeel in de bestreden beslissing dat zij niet verwesterd is. Zij meent dat de verwerende partij hiermee voorbij gaat aan het feit dat het niet de werkelijke verwestering is die een rol speelt bij haar mogelijkheden tot re-integratie in de Afghaanse maatschappij, maar wel de gepercipieerde verwestering, dat het dus niet gaat om het oordeel van de verwerende partij, maar om het oordeel van de Afghaanse bevolking. Zij verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR van 30 augustus 2018 en wijst erop dat het UNCHR uitdrukkelijk stelt dat een langdurig verblijf in het buitenland relevant is in de beoordeling van het IVA. De verzoekende partij stelt dat, omdat zij 7 jaar in België heeft verbleven, zij bij terugkeer door de Afghaanse bevolking zal worden beschouwd als besmet met de morele waarden van het Westen, dat het feit dat volgens de verwerende partij *“in onze westerse maatschappijen respect voor vrouwen een elementaire morele waarde is”* en zij *“de fundamentele westerse waarde niet geïntegreerd heeft”* hierbij niet ter zake doet. Zij meent dat de verwerende partij een foutieve beoordeling maakt die ingaat tegen de landeninformatie die haar raadsman toevoegde, dat hieruit blijkt dat langdurig verblijf in het Westen achterdocht van de maatschappij opwekt, die discriminatie en isolatie tot gevolg heeft en een grote impact heeft op de mogelijkheid om een job te vinden, onderdak te krijgen en een eventueel steunnetwerk te kunnen aanspreken.

In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat het UNCHR uitdrukkelijk stelt dat een langdurig verblijf in het buitenland relevant is in de beoordeling van het IVA, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat in het kader van de *in casu* bestreden beslissing geen IVA wordt vastgesteld zodat de kritiek van de verzoekende partij niet dienstig is.

Voorts gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de percipieerde verwestering, waar gesteld wordt dat de verzoekende partij vreest als een slechte moslim beschouwd te worden door haar landgenoten omdat zij geholpen is geweest door Westerse organisaties en haar advocaat ter ondersteuning refereert aan een rapport van Asyls van augustus 2017 waarin de problemen van terugkeerders worden beschreven, doch hieromtrent wordt gemotiveerd dat dit niet betekent dat dat *de facto* zo is voor elke verwesterde jongeman. Door het enkel opnieuw verwijzen naar de elementen die blijken uit de door haar advocaat toegevoegde informatie en het louter stellen dat de beoordeling van de verwerende partij foutief is, weerlegt de verzoekende partij voormeld motief niet. Met het enkel wijzen op haar 7-jarig verblijf in België toont de verzoekende partij niet aan dat zij specifiek het risico loopt op problemen omwille van gepercipieerde verwestering bij terugkeer of dat zij bij terugkeer zal worden beschouwd als besmet met de morele waarden van het Westen. In dit kader komt het de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij erop wijst dat in geval van de verzoekende partij de ‘verwestering’ moet

gerelativeerd worden in het licht van de gepleegde feiten, dat daar waar in onze westerse maatschappijen respect voor vrouwen een elementaire morele waarde is, de verzoekende partij deze flagrant heeft geschonden daar zij het zich gepermitteerd heeft om vrouwen intiem te betasten, aan te randen en te verkrachten, dat dit gedrag overduidelijk aantoonde dat de verzoekende partij deze fundamentele westerse waarde niet geïntegreerd heeft.

3.8. De verzoekende partij stelt samenvattend dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, namelijk het feit dat zij Afghanistan heeft verlaten in 2011 toen zij 14 of 15 jaar oud was en dus als minderjarige, dat zij geen enkele band heeft met Jalalabad, dat zij nooit naar school is gegaan in Afghanistan en er niet heeft gewerkt, dat zij door haar lang verblijf in België zal worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer en dat zij zwakbegaafd is en dit een invloed heeft op haar capaciteiten om zich in Jalalabad te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met of niet heeft gemotiveerd over het feit dat zij door haar lang verblijf in België zal worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer en over het feit dat zij zwakbegaafd is en dit een invloed heeft op haar capaciteiten om zich in Jalalabad te vestigen.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij Afghanistan heeft verlaten in 2011 toen zij 14 of 15 jaar oud was en dus als minderjarige. Immers wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat zij als minderjarige op 15 augustus 2012 in België aankwam, waarbij erop wordt gewezen dat het niet betwist wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven, doch dat deze inmenging bij wet voorzien is en noodzakelijk is in een democratische samenleving in het belang van de openbare orde. Eveneens wordt, betreffende de banden met het land van herkomst en het gevolg van de beslissing voor de verzoekende partij, erop gewezen dat zij het grootste deel van haar leven in Afghanistan doorbracht en daar is opgegroeid en zij Pasjtoe en Dari spreekt, waardoor er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij nog andere banden heeft met Afghanistan dan louter haar nationaliteit. Alsook wordt erop gewezen dat er in alle redelijkheid kan aangenomen worden dat zij nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Afghanistan en dat de herintegratie zal afhangen van de mate waarin zij zelf bereid is om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen die haar niet vreemd zijn.

Evenmin kan zij dienstig voorhouden dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij geen enkele band heeft met Jalalabad. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat na grondig en individueel onderzoek het CGVS heeft geoordeeld dat de verzoekende partij zich kan vestigen in Jalalabad daar deze stad voor haar een veilig en redelijk vestigingsalternatief betekent, dat blijkt dat Jalalabad als intern vluchtalternatief voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht, dat zij als 22-jarige man in staat wordt geacht om zich te kunnen handhaven in haar moederland zelfs indien de banden met het land van herkomst verwaterd zouden zijn als gevolg van het verblijf in België, dat de verzoekende partij over een dosis ondernemingszin en zelfstandigheid beschikt en dat die kwaliteiten haar van nut zullen zijn wanneer zij terugkeert naar haar moederland, dat ervan uitgegaan kan worden dat, gezien haar huidige leeftijd, de verzoekende partij in de mogelijkheid is om als zelfstandige jongeman haar leven opnieuw vorm te geven en haar te integreren in de cultuur die haar eigen is alsook dat zij, indien nodig, beroep kan doen op het Europees project ERRIN om haar leven opnieuw vorm te geven en dat dit project op diverse wijze kan helpen afhankelijk van haar noden, dat het budget waarover zij kan beschikken en de juiste doorverwijzing een aanzet kan zijn om een nieuwe start te maken.

Waar de verzoekende partij voorts betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij nooit naar school is gegaan in Afghanistan en zij nooit heeft gewerkt, wijst de Raad er opnieuw op dat de verwerende partij op grond van de stukken van het administratief dossier terecht kon stellen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verzoekende partij op 12-jarige leeftijd zelfstandig verkoper was van voedingsproducten. Bovendien heeft de verwerende partij eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij in België vaardigheden heeft opgepikt tijdens haar opleidingen en werk en dit dan ook een meerwaarde is ook al is het niet met zekerheid geweten of zij al deze vaardigheden in haar thuisland zal kunnen benutten, daar zij handig blijkt te zijn in het uitvoeren van eenvoudige klussen hetgeen haar ten allen tijde en overal inzetbaar maakt om aan de slag te gaan.

3.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet met de banden van de verzoekende partij met haar land van herkomst en de gevolgen van de beslissing voor haar. Evenmin toont zij met haar uiteenzetting in het enig middel aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en de stukken hieromtrent in het dossier.

Het betoog dat door onvoldoende rekening te houden met haar persoonlijke omstandigheden en deze verkeerd te beoordelen, de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat het IVA in Jalalabad redelijk is en artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, kan, gelet op bovenvermelde vaststellingen, niet dienstig gevoerd worden als kritiek op de *in casu* bestreden beslissing.

3.10. Een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER